Wychodzi raz w tygodniu.

Opłata pocztowa uiszczona gotówką.

ROK XX.

Kraków, dnia 17-go lipca 1937

Numer 27.

PRZEGLĄD KUPIECKI

[ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ]

Zwyczaje handlowe.

Orzeczenia Izby Przemysłowo-Handlowej we Lwowie

PAPIERY WARTOŚCIOWE NA RATY.

Transakcje kupna-sprzedaży papierów wartościowych na raty, zawierane są z reguły na podstawie umowy pisemnej, w której znajduje się również klauzula co do kuponów. Nieuregulowanie kwestji kuponów w t. zw. „dokumencie sprzedaży" należy do rzadkich wypadków, wobec czego nie mógł wytworzyć się jednolity zwyczaj handlowy, ustalający, że po zapłaceniu drugiej raty z ceny kupna za nabyte papiery wartościowe, kupony należą do nabywcy. Tym samym nie ustalił się zwyczaj handlowy, normujący co należy zrozumieć przez określenie „kupno papierów wartościowych z kuponami bieżącymi",ponieważ w wypadkach tego rodzaju sprzedaży ratalnej decyduje umowa stron.

Dla orientacji nadmienia się, że przy ratalnej sprzedaży papierów wartościowych, przedsiębiorstwa bankowe wzgl. kantory, umieszczają w odnośnej pisemnej umowie zastrzeżenia dotyczące kuponów, przy czym niektóre przedsiębiorstwa koncedują kupującemu kupony od sprzedanych papierów już od chwili zawarcia transakcji, niektóre zaś przyznają nabywcy jedynie kupony bieżące, t. zn. kupony płatne po terminie uiszczenia ostatniej raty.

Poza tym zauważyć należy, że jeśli w uiścić się mających ratach kalkulowane są odsetki od chwili zawarcia transakcji, wydaje się słusznym, że kupujący ma również otrzymać kupony, a zatem odsetki od zakupionego waloru od chwili zawarcia transakcji, tym bardziej, że kupujący na raty jest faktycznie właścicielem zarówno samego papieru, jak i kuponów, w danym przedsiębiorstwie bankowym zaś spoczywa zakupiony papier wartościowy tylko jako zastaw wzgl. zabezpieczenie ceny kupna. (11. V. 1937 L. 6053/I).

SPEDYCJA.

Nie istnieje w przemyśle spedytorskim powszechnie przestrzegany zwyczaj handlowy, któryby określał wysokość wynagrodzenia za reklamacje kolejowe, dokonywane przez firmę spedytorską na zlecenie poszkodowanego. Ostatnio utarła się jednak praktyka, że firma spedytorska pobiera za reklamacje kolejowe wynagrodzenie w wysokości około 10% sumy uzyskanej drogą reklamacji. Zwrot wydatków gotówkowych, poniesionych przez spedytora, a związanych z przeprowadzeniem reklamacji, regulowany jest umową stron, przy czym wynagrodzenie wypłacone przez spedytora osobie trzeciej dla przeprowadzenia reklamacji, stanowi koszt wewnętrzny firmy spedytorskiej, który winien być pokryty z wynagrodzenia otrzymanego za reklamację. (11. V. 1937 L. 4136/I.).

POŚREDNICTWO PRZY KONICZYNIE I MAKU.

W braku wyraźnej odmiennej umowy zwyczajowa prowizja pośrednika przy kupnie - sprzedaży koniczyny i maku w Gdańsku wynosi 1% ceny kupna. Wedle zwyczaju handlowego, pośrednik przy tego rodzaju transakcjach otrzymuje ponadto zwrot poniesionych przez pośrednika w związku z tą transakcją gotowych wydatków, a w szczególności kosztów telegramów, telefonów oraz porta pocztowego. (11. V. 1937 L. 6720/I.).

Orzecznictwa Sądu Najwyższego.

Sąd pracy nie jest właściwy dla sporów, powstałych z samowolnego przywłaszczenia sum inkasowanych przez pracownika.

Sąd Najwyższy orzeczeniem z 18 maja 1936 C. II. 384/36, oddalił skargę kasacyjną pracownika, który uważał, że w sporze o zwrot przywłaszczonych przez pracownika sum właściwy jest sąd pracy. Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że stosunek pracy obejmuje wprawdzie sprawę zleconego inkasowania należności, ale przywłaszczenie sum inkasowanych, jako czynność zakazana, nie może być objęta umową (zbiór urz. 32/37).

Przeciw nabywcy wekslu kaucyjnego, który w chwili nabycia wiedział o charakterze kaucyjnym wekslu, dłużnik może zasłaniać się wszelkimi zarzutami, opartymi na swych osobistych stosunkach z poprzednim posiadaczem wekslu.

Sąd Najwyższy orzeczeniem z 18 maja 1936, cz. II, 380/36, uchylił wyrok Sądu Okręgowego w Samborze, którym przysądzono nabywcy wekslu za kwotę niższą, niż opiewająca na wekslu pełną kwotę wekslową, pomimo, że nabywca wekslu wiedział, że chodzi o weksel kaucyjny. Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że byłoby porozumieniem na szkodę dłużnika przeniesienie wekslu kaucyjnego, wyłączonego z obiegu na podstawie umowy, gdyby na skutek tego przeniesienia dłużnik miał być pozbawiony przysługujących mu umownych zarzutów. Artykuł bowiem 16 prawa wekslowego ma na oku tylko ochronę godziwego obrotu wekslowego, nie zaś ochronę tych posiadaczy, którzy nabywając weksel wiedzą o jego charakterze kaucyjnym i wiedzą o tym, że weksel nie nadaj się do obrotu. (Zb. Urz. 31/37).

Zastrzeżenie lokatora, zalegającego z zapłatą kilku rat komornego, płatnego w ratach miesięcznych, że uiszcza ratę ostatnią nie pozbawia wynajmującego prawa policzenia zapłaty na zaległe raty.

Maria P. zalegała w styczniu 1935 z zapłatą 2-ch rat komornego: za grudzień 1934 w wysokości 450 zł.

(Ciąg dalszy na str. 11-tej)

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ.

Rok XX **Kraków, dnia 17 lipca 1937** **Nr. 27.**

Cena abonamentu
Abonament kwartalny 4 zł
„ półroczny 8 zł
„ roczny 16 zł

Prenumeratę i ogłoszenia przyjmują wszystkie biura dzienników i ogłoszeń

Godziny urzędowe Redakcji od 6 do 7 wiecz. Rękopisów Redakcja nie zwraca.

Redakcja i administr. **Kraków, Grodzka 40.** Telefon Nr. 132-67

Konto P. K. O. Nr. 400.342.

Ogłoszenia:
Wiersz milim. 1 szp. na okładce 40 groszy
Wiersz milim. 1 szp. na 1 str. okładki 60 groszy
Wiersz milim. 1 szp. w tekście 60 groszy
Cała strona okładki Zł 200 Pół strony okładki Zł 100
Ćwierć strony Zł 50 Ósma strony Zł 25
Cała strona w tekście Zł 450, Pół strony Zł 230
Ćwierć strony Zł 120 Jedna ósma strony Zł 60

Echa tygodnia.

Przed niedawnym czasem p. wicepremier Kwiatkowski wygłosił istny hymn pochwalny na cześć uczciwego płatnika podatkowego, który wywiązuje się punktualnie ze swych obowiązków wobec Skarbu Państwa. Pan wicepremier przyrzekł, że władze skarbowe będą takich płatników podatkowych otaczać szczególnie troskliwą opieką.

Prawdopodobnie w konsekwencji tego oświadczenia wydała Izba skarbowa w Poznaniu okólnik Nr. 11.—5/1/58/37 z 24 czerwca 1937, w którym czytamy m. in.

„Główną troską polityki Rządu polskiego w chwili obecnej jest utrwalenie życia gospodarczego na wyższym poziomie. Do podstawowych momentów realizacji tej polityki należy w pierwszym rzędzie pobudzenie aktywności przedsiębiorcy prywatnego.

Pamiętać jednak należy, że przedsiębiorca ten pomimo pomyślniejszych warunków ekonomicznych i wytężonej ze swej strony inicjatywy — częstokroć niema jeszcze możności zupełnego wykorzystania obecnej sytuacji gospodarczej wobec poderwania podstaw dynamiki jego przedsiębiorstwa skutkami kryzysu gospodarczego.

Niemniej jednak obecna sytuacja gospodarcza, dzięki zapobiegliwości i rzutkości szeregu aktywnych jednostek, umożliwia już w chwili obecnej zwiększanie rentowności prowadzonych przez nich przedsiębiorstw.

W odniesieniu do tych jednostek, jako jednostek najbardziej społecznie i ekonomicznie korzystnych, polityka władz skarbowych powinna mieć charakter szczególny, dający możność dalszego rozwoju i podniesienia rentowności ich przedsiębiorstw.

Jeżeli więc rozwój tych przedsiębiorstw wyraża się czy to w postaci zeznawania większych obrotów lub dochodów, osiąganych oczywiście w wyniku zdrowej polityki kupieckiej, czy to w formach zwiększenia ilości zatrudnionych pracowników, rozszerzenia rynków zbytu towarów, inicjowania eksportu, podejmowania prac inwestycyjnych celem rozbudowy warsztatów pracy itp. — wówczas Urzędy Skarbowe winny w odniesieniu do tej kategorii przedsiębiorstw stosować szczególny rodzaj polityki.

Wyrazem tak pojętej polityki będzie np.:

a) jaknajszersze wykorzystywanie uprawnień dotyczących odraczania i rozkładania zaległości na dogodne raty,

b) liberalniejsze traktowanie wniosków o umorzenie zaległości z lat ubiegłych, jeżeli rzeczywiście ulga w tej formie przyczyni się do podniesienia rentowności i aktywności przedsiębiorstwa,

c) w przypadku prowadzenia ksiąg handlowych, pomijać przy ich ocenie uchybienia natury formalnej,

d) natychmiastowe załatwienie wszelkich wnoszonych podań, przy czym podania o odroczenie terminów składania dowodów lub o przy-

wrócenie przeoczonych terminów należy załatwić bezwarunkowo przychylnie.

Powyższe sposoby stosowania szczególnej polityki fiskalnej w odniesieniu do omawianej kategorii płatników przytaczam przykładowo, co nie wyklucza w konsekwencji możliwości stosowania innych posunięć zmierzających do otoczenia aktywnych jednostek należytą opieką i życzliwą atmosferą.

Nie wiemy, czy niższe instancje skarbowe na terenie działania Izby Skarbowej w Poznaniu będą istotnie respektowały zalecenia swych władz zwierzchnich, w każdym razie uważamy, że byłoby rzeczą nad wyraz celową, gdyby i inne Izby Skarbowe, w szczególności zaś Izba Skarbowa w Krakowie poszła w ślad Izby poznańskiej i wydała analogiczny okólnik do naczelników wzgl. kierowników urzędów skarbowych. Im więcej takich okólników będzie, tym szybciej i skuteczniej wszczepi się niższym władzom skarbowym poczucie konieczności ochrony uczciwego płatnika podatkowego i tym prędzej urzędnicy podatkowi zrozumieją, że bezlitosne łupienie płatników podatkowych jedynie dla przysporzenia Skarbowi Państwa jeszcze kilku złotówek dochodu bynajmniej nie jest szczytem mądrości fiskalnej. Urzędnicy podatkowi muszą wreszcie zrozumieć, że lepiej jest może zrezygnować z doraźnego efektu skarbowego, jeżeli efekt ten ma być osiągnięty kosztem zasypania źródła podatkowego, którego dalsze istnienie i rozwój może jeszcze wiele złotówek wnieść do Skarbu Państwa, jednak którego zagwoździenie w żadnym wypadku nie powiększy dochodów skarbowych.

Mimo wszystko bowiem urzędnicy skarbowi chętniej słuchają zaleceń wzmożenia gorliwości fiskalnej, aniżeli liczenia się z jakimiś głębszymi związkami fiskalno-gospodarczymi. Urzędnik skarbowy, jak zresztą wielu jego kolegów z ogólnej administracji państwowej panicznie obawia się odpowiedzialności za swą własną pracę. Pracę tę kształtuje zatem w ten sposób, aby odpowiedzialność tę zmniejszyć do minimum albo odłożyć ją „ad calendas graecas". Rozumowanie takiego urzędnika jest proste..

W praktyce skarbowej nie istnieje pojęcie nadmiernej gorliwości fiskalnej. Im więcej ściągnie się podatków od kupca czy przemysłowca tym więcej dochodów w danej chwili Skarb Państwa otrzyma z tytułu podatków i tym większy będzie miał dany urzędnik tytułu do zasługi, awansu, remuneracji. A że stanie się to kosztem zrujnowania płatnika podatkowego, który już w najbliższym roku odpadnie jako źródło wpływów skarbowych — to urzędnika w danej chwili nie obchodzi. Ewentualny ubytek dochodów postara się on zrekompensować silniejszym „przyciśnięciem" innego płatnika podatkowego. W ostatecznym wypadku, gdy po takiej polityce fiskalnej życie gospodarcze danej miejscowości będzie przedstawiać istne cmentarzysko o znikomej sile podatkowej społeczeństwa — będzie można stan ten wytłumaczyć kryzysem światowym, czy jakimkolwiek bądź innym, niż prawdziwy, bezpośrednim powodem. I nikt urzędnika takiego nie będzie pociągał do odpowiedzialności, nikt nie odważy się nawet powiedzieć, że urzędnik ten działał na szkodę Skarbu Państwa. Owszem, cała przyszłość będzie stała przed takim urzędnikiem, jako gorliwym, bezkompromisowym, strzegącym bezwzględnie interesów Skarbu Państwa.

I pocóż tu męczyć się rozróżnianiem, kto jest płatnikiem dobrym a kto złym, po co bawić się w skomplikowane finezje zagadnień, który płatnik podatkowy jest elementem zasługującym na szczególną pieczę, a który jest elementem złym? Łatwo się tu pomylić i narazić na skutki odpowiedzialności. Lepiej ująć wszystkich płatników podatkowych w czambuł, traktować ich jak przestępców, którzy nie zasługują na żadne względy, którzy kłamią, prowadzą fałszywe księgi handlowe i żyją tylko po to, aby robić zmartwienie władzom skarbowym?

Temu nastawieniu, jako szkodliwemu dla całego życia gospodarczego i dla Skarbu Państwa należy wypowiedzieć bezwzględną walkę. Należy walczyć zresztą nietylko przez wydawanie okólników, pouczających urzędników skarbowych o ich właściwym stosunku do podatników, ale i przez ewentualne częste odczyty, kursy, przez demonstrowanie ad oculos, że płatnik podatkowy jest podstawą zdrowych finansów państwowych i że niszcząc tego płatnika podkopuje się byt Skarbu Państwa.

Zjazd Rady Federacji Zrzeszeń Przedstawicieli Handlowych i Komisantów Rzeczypospolitej Polskiej

W siedzibie Zrzeszenia Przedstawicieli Handlowych i Komisantów w Warszawie odbyło się Walne Zebranie Rady Federacji Zrzeszeń Przedstawicieli Handlowych i Komisantów Rz. P., na które zjechali się delegaci zrzeszeń, wchodzących w skład Federacji.

Na przewodniczącego zebrania wybrano p. Maksymiliana Friede, który obejmując przewodnictwo, podkreślił doniosłą rolę akcji organizowania czynników gospodarczych według podziału zawodowego w zwarte szeregi, co umożliwia planowe działanie w kierunku podnoszenia i usprawnienia aparatu obrotu i wymiany.

Szczegółowe sprawozdanie z działalności Federacji złożył dyr. Perl. Wydana drukiem publikacja, zawierająca dokładną relację z przebiegu obrad VI. Zjazdu Federacji Zrzeszeń Przedstawicieli Handlowych i Komisantów Rz. P., jaki odbył się w Krakowie w lutym ub. r., jest nietylko przyczynkiem do aktualnych zagadnień gospodarczych, lecz stanowi również poważne źródło, oświetlające działalność oraz zadania przedstawicieli handlowych i komisantów. Publikacja ta zasila więc interesującymi przyczynkami naszą dość ubogą literaturę handlowo-gospodarczą.

W dążeniu do ułatwienia przedstawicielom handlowym i komisantom wykonywania działalności zawodowej oraz spełniania właściwej im, a gospodarczo niezbędnej-pożytecznej roli, Zarząd Federacji czynił szczególne wysiłki w sprawach dotyczących opodatkowania pośrednictwa handlowego i komisu podatkiem przemysłowym, który odnośnie wspomnianych zawodów zawiera szereg przepisów szczególnie niedogodnych. Wysokość stawki podatku obrotowego — najwyżej ze stosowanych, przepisy o świadectwach przemysłowych, ograniczenia przy utrzymywaniu składów konsygnacyjnych, delcredere, niedomagania interpretacji przepisów o prowadzeniu operacji jednocześnie na rachunek własny i cudzy, — oto najbardziej zasadnicze bolączki, o usunięcie których Zarząd Federacji zabiegał. Zabiegi te zostały uwieńczone powodzeniem, o ile chodzi o delcredere i o pewne ulgi w zakresie świadectw przemysłowych, natomiast inne sprawy nie zostały jeszcze pomyślnie załatwione. Społecznie i gospodarczo ważne zagadnienie umożliwienia młodym siłom znalezienie zatrudnienia u przedstawicieli handlowych wykupujących świadectwa kat. II b, wymaga w dalszym ciągu usilnych zabiegów.

Długotrwałe starania, aby reprezentant zawodu brał udział w pracach Centralnej Komisji Przywozowej, zostały uwieńczone pomyślnym wynikiem. Da to możność współpracować w dążeniu do usprawnienia aparatu wymiany handlowej z zagranicą, do czego przedstawiciele handlowi i komisanci importowi, jako stanowiący pierwsze ogniwo importu, są należycie przygotowani. Co do ulg kolejowych, wyjednanie których zalecił VI. Zjazd, sprawa ta napotyka na trudności, lecz należy mieć nadzieję, że uda się wreszcie przekonać czynniki kolejowe, iż skoro udziela się daleko idących ulg podróżom turystycznym, to tym bardziej wskazanym jest przyznanie ulg przedstawicielom handlowym i komisantom, których każdy wyjazd przyczynia się do wzmożenia obrotów. Budzące wiele wątpliwości zagadnienie księgowania operacji komisowych zostało rozwiązane przez Ministerstwo Skarbu w uzgodnieniu z Federacją.

Po wprowadzeniu ograniczeń dewizowych Komisja Dewizowa, dzięki zabiegom Federacji, wprowadziła istotne ułatwienia dla przedstawicieli handlowych. Wydane przez Komisję Dewizową co do trybu ubiegania się o przydział dewiz przez przedsiębiorstwa komisowe i składy konsygnacyjne firm zagranicznych, a które okazały się niedogodne, są obecnie naskutek zabiegów Federacji badane przez Komisję Dewizową w kierunku uproszczenia. Szkodliwy dla polskiego eksportu projekt Komitetu Doradczego Międzynarodowej Konferencji Telekomunikacyjnej podwyższenia opłat za depesze kodowane został na wniosek Federacji odrzucony przez Ministerstwo Poczt i Telegrafów.

W związku z projektem zmiany ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, Federacja opracowała szereg wniosków zarówno natury ogólnej, jak i dotyczących specjalnie spraw zawodowych.

Dzięki systematycznej pracy Federacji wśród licznych zrzeszeń rośnie uświadomienie konieczności organizowania się, co znajduje wyraz w powstawaniu coraz nowych ośrodków organizacyjnych.

Po sprawozdaniu dyr. Perla rozwinęła się bardzo ożywiona dyskusja, w której przyjmowali udział pp. dr. Lampel, Minc, Zajczyk i Abugow z Katowic, p. Jakobsons z Łodzi, pp. Wachler, Cohn, Friedberg, Friede, Neufeld, Wurceldorf, Sydengardt, Adler z Warszawy i inni.

W dyskusji podnoszono cały szereg spraw bardzo istotnych dla działalności gospodarczej przedstawicieli handlowych. W szczególności wysuwano postulaty co do większych ułatwień dla przedstawicieli handlowych i komisantów w dziedzinie otrzymywania paszportów zagranicznych, albowiem napotykane utrudnienia działają hamująco na wyjazdy zarówno w sprawach importowych, jak i eksportowych. Przepisy kodeksu handlowego, dotyczące umowy ajencyjnej, jak-

P. T. Abonenci „Przeglądu Kupieckiego" oraz Członkowie Krak. Stowarzyszenia Kupców mogą otrzymać zniżki na nowy sezon do kina „Wanda" w Adm. „Przegl. Kupieckiego".

kolwiek stanowią wielki postęp w stosunku do stanu poprzedniego — nie chronią dostatecznie interesów przedstawicieli handlowych. Należy dążyć do odpowiedniej zmiany tych przepisów. O ulgi kolejowe dla przedstawicieli handlowych i komisantów należy zabiegać z niesłabnącą energią, gdyż uwzględnienie tego postulatu będzie miało wysoce pożyteczne skutki gospodarcze. Nasze opłaty pocztowe, telefoniczne i telegraficzne są zbyt wysokie i znacznie droższe niż zagranicą. Jest to również czynnik, który działa hamująco na mechanizm obrotu towarowego w stosunkach wewnętrznych, jak i z zagranicą.

Federacja winna więc w interesie ogólnym wystąpić w tej sprawie z odpowiednimi wnioskami do czynników miarodajnych. Zalecono też, aby Federacja zwróciła uwagę miarodajnych czynników państwowych i samorządu gospodarczego na wysoce ujemny pod względem ogólno-gospodarczym skutek akcji uzależniającej działalność gospodarczą od momentów natury wyznaniowej lub narodowościowej. Akcja ta niszczy istniejący aparat wymiany, działa paraliżująco na normalne procesy obrotu towarowego, hamuje wszelką inicjatywę gospodarczą, opartą na doświadczeniu i znajomości rzeczy. Jest to więc robota w wysokim stopniu destrukcyjna, osłabiająca siły gospodarcze w ich całokształcie, a więc szkodliwa dla Państwa.

W wyniku dyskusji przyjęto szereg rezolucyj, a następnie dokonano wyborów do Władz Federacji. Prezesem Federacji na następującą kadencję został ponownie p. Maksymilian Friede.

Obrady Zjazdu odznaczały się wysokim poziomem oraz nacechowane były troską o dobro Państwa i rozwój życia gospodarczego.

Obecny stan prawa żywnościowego wymaga rewizji

W sprawie nowelizacji przepisów normujących obrót artykułami żywności pod kątem widzenia zdrowotności publicznej, odbyła się w ostatnich dniach konferencja w warszawskiej izbie przemysłowo-handlowej.

W konferencji wzięli udział przedstawiciele ministerstw: przemysłu i handlu oraz opieki społecznej, urzędu wojewódzkiego, komisariatu rządu, zarządu miejskiego, państwowych i miejskich zakładów badania żywności, izb rolniczej i rzemieślniczej oraz związku izb rzemieślniczych, delegaci centralnych organizacyj kupieckich, zainteresowanych zrzeszeń branżowych oraz radcowie Izby — w liczbie 67 osób.

Obszerny referat w tej sprawie wygłosił p. K. Stefański, poczem wywiązała się obszerna dyskusja, która w wyniku doprowadziła do stwierdzenia, iż obecny stan prawa żywnościowego nie odpowiada potrzebom życia i winien być jak najprędzej poddany rewizji.

Trzeba zaznaczyć, że krytyka obecnego stanu w zakresie dozoru dotyczyła raczej obowiązujących przepisów, aniżeli ich wykonania w praktyce.

Na konferencji uzgodniono i sprecyzowano cały szereg postulatów, zmierzających do odpowiedniego znowelizowania ustawy o dozorze nad obrotem artykułami żywności oraz rozporządzeń wykonawczych, normujących organizację władz dozoru. Między innymi poruszono sprawę uruchomienia Rady do spraw dozoru, zniesienia dwutorowości dozoru i skoordynowania akcji poszczególnych władz dozoru, podniesienia kwalifikacji kontrolerów żywnościowych, uregulowania sprawy pobierania prób i przeprowadzania analiz oraz obniżenia opłat za badanie artykułów żywności.

Ponadto wskazywano z dużym naciskiem na konieczność przyśpieszenia prac ministerstwa opieki społecznej nad ustaleniem definicji poszczególnych artykułów żywności, metod ich badania technicznego i oceny. Stwierdzono również jednomyślnie, iż pożądane byłoby przyśpieszenie prac Izby przemysłowo-handlowej nad wydaniem zbioru przepisów, obowiązujących w zakresie dozoru, gdyż i w sferach gospodarczych daje się odczuwać brak takiego zbioru bardzo dotkliwie.

Przedstawiciele drobnego kupiectwa wskazali na

to, że obecnie przepisy w zakresie dozoru nad obrotem żywnością należy ujednolicić w formie wydania „kodeksu żywnościowego". Licząc się jednak z trudnościami natury technicznej, przy niezwłocznym urzeczywistnieniu tego projektu, niezbędne jest zastosowanie półśrodka, a mianowicie znowelizowania rozporządzenia o dozorze nad artykułami żywnościowymi i produktami powszechnego użytku z dnia 28 marca 1928 r. wraz z rozporządzeniami wydanymi na jego podstawie.

Okólniki ministerstwa skarbu w sprawach podatkowych

Okólnikiem LD V 36792/4/37 Ministerstwo Skarbu zwróciło się do Izb Skarbowych z poleceniem przedstawienia w terminie dwumiesięcznym t. j. do 11 sierpnia r. bież. wniosków i uwag dotyczących unormowania wymiaru i poboru podatku przemysłowego od obrotu drobnych przedsiębiorstw w formie ryczałtu na lata 1938 i 1939 przy wzięciu pod uwagę doświadczeń, nabytych w związku ze stosowaniem w praktyce przepisów rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 lutego 1936.

* * *

Okólnikiem LD V 5947/1/37 Ministerstwo Skarbu wydało zarządzenie pozostające w związku z tym, że postanowienia o umorzeniu zaległości podatkowych na podstawie art. 123 i 213 Ordynacji Podatkowej bądź na podstawie ustawy z dnia 10 marca 1932 podawane były do wiadomości płatników bez uprzedniego sprawdzenia, czy w stanie zaległości nie zaszły zmiany mogące spowodować nadpłatę na koncie płatników. Na zasadzie powyższego zarządzenia zawiadomienia o postanowieniach Ministerstwa Skarbu lub Izby Skarbowej, umarzające na prośby płatników zaległości podatkowe, powinny być doręczane po uprzednim dokładnym sprawdzeniu, czy w międzyczasie na koncie płatnika nie zaszły zmiany w stanie zaległości, bądź na skutek dokonanych wpłat, bądź też poczynionych odpisów. W przypadkach, gdy faktyczny stan zaległości, które są przedmiotem umorzenia, uległ międzyczasie zmianie, należy przed doręczeniem płatnikowi odnośnego postanowienia zwrócić j właściwej władzy, celem zmiany tego postanowienia. Zarządzenie powyższe nie dotyczy umorzeń na skutek klęsk żywiołowych. Równocześnie Ministerstwo Skarbu poleciło, aby wykazy zaległości, dołączanę przez Urzędy i Izby Skarbowe do wniosków o umorzenie zaległości podatkowych, zawierały klauzulę stwierdzającą, że proponowane do umorzenia zaległości pochodzą z wymiarów prawomocnych.

* * *

Okólnikiem LD V 4471/1/37 Ministerstwo Skarbu zniosło obowiązek przedkładania do decyzji Ministerstwa wniosków w sprawach zwolnienia części nieruchomości, albo jednej, lub kilku z pośród większej ilości nieruchomości z pod obciążenia hipotecznego zaległościami podatkowymi na rzecz Skarbu bez uprzedniej wpłaty zabezpieczonej sumy, jak również w sprawach ustąpienia pierwszeństwa hipotecznego dla pożyczek zaciąganych przez płatników — w przypadkach, gdy suma zabezpieczonych zaległości podatkowych przewyższa kwotę 50 tysięcy złotych. W ziwązku z powyższym, dyrektorzy Izb Skarbowych decydować będą odtąd w powyższych sprawach we własnym zakresie bez ograniczenia co do wysokości sumy zabezpieczonych zaległości podatkowych i kerować będą sprawy te bezpośrednio do właściwych urzędów Prokuratorii Generalnej. Równocześnie Ministerstwo Skarbu wyjaśniło, że zadanie Prokuratorii Generalnej — jeśli chodzi o załatwienie wniosków Izb Skarbowych w sprawie ustępowania pierwszeństwa lub zwalniania z pod obciążenia hipotecznego — nie ogranicza się tylko do załatwienia niezbędnych formalności prawnych, lecz, że Prokuratoria powołana jest również do opiniowania, czy uwzględnienie wniosku Izby z uwagi na szczególne okoliczności sprawy, lub nasuwające się wątpliwości bądź przeszkody natury prawnej nie narazi na szkodę Skarbu Państwa. W związku z powyższym, przed otrzymaniem odpowiedzi Prokuratorii w sprawie wniosków należy wstrzymać się z udzieleniem petentom jakichkolwiek informacyj co do sposobu załatwienia złożonych przez nich podań. W wyjątkowych przypadkach, które ze względu na interes Skarbu Państwa lub petenta wymagają natychmiastowego załatwienia, a których przychylne załatwienie podania o zwolnieniu z pod obciążenia hipotecznego lub o ustąpienie pierwszeństwa nie nasuwa wątpliwości, suma zaś zabezpieczonych hipotecznie zaległości podatkowych nie przekracza kwoty 50 tys. zł., mogą Izby Skarbowe zaniechać zwracania się z wnioskiem do Prokuratorii i załatwić odnośne czynności hipoteczne we własnym zakresie.

NADWYŻKA TOWARÓW PONAD WAGĘ WSKAZANĄ W ŚWIADECTWACH ROZRACHUNKOW.

Okólnikiem L. D. IV. 10655/3/37 Ministerstwo Skarbu wyjaśniło, że urzędy celne są upoważnione do wpuszczania do wolnego obrotu lub odprawy za granicę nadwyżek towaru, nieprzekraczających 5 proc. a przy wywozie drzewa — 10 proc. ponad wagę wska-

zaną w świadectwach rozrachunkowych. Jeżeli nadwyżka towaru ponad wagę wskazaną w świadectwie rozrachunkowym przekracza powyższą normę, to na podstawie tego świadectwa może być odprawiona tylko na ilość towarów, która jest wymieniona w świadectwie, cała zaś nadwyżka powinna być wydzielona i może być odprawiona dopiero po przedstawieniu nowego świadectwa rozrachunkowego na brakującą ilość. Okoliczność, że nadeszło mniej towaru, niż wymieniono w świadectwie, nie jest przeszkodą do uznania i zastosowania świadectwa rozrachunkowego.

STOSOWANIE ŚWIADECTW POCHODZENIA W RAZIE RÓŻNICY MIĘDZY WAGĄ PRZESYŁKI A WAGĄ WSKAZANĄ W ŚWIADECTWIE POCHODZENIA.

Okólnikiem L. D. IV. 10431/3/37 Ministerstwo Skarbu celem usunięcia wątpliwości, wyjaśniło, że przy stosowaniu świadectw pochodzenia należy porównywać wagę brutto przesyłki z wagą brutto, wskazaną w świadectwie pochodzenia, wówczas, gdy albo w świadectwie pochodzenia nie ma wskazanej wagi netto, albo gdy cło wymierza się od wagi brutto względnie od wagi netto, łącznie z wagą bezpośredniego opakowania. W tych przypadkach tolerancję 40 proc. należy stosować od wagi brutto. Równocześnie upoważnione zostały urzędy celne do decydowania we własnym zakresie o uznaniu świadectw pochodzenia w przypadkach, gdy różnica między wagą netto towaru, przyjętego do wymiaru cła, a wagą netto wskazaną w świadectwie pochodzenia, przekracza wprawdzie 10 proc., ale wynika z tego powodu, że do wymiaru cła przyjęto wagę netto, obliczaną przez potrącenie opustu towarowego, zaś w świadectwie pochodzenia jest wskazana rzeczywista waga netto przesyłki. Władze celne decydują o uznaniu świadectwa pochodzenia i wtedy powinno ono być zastosowane do całej przesyłki, albo też świadectwa tego nie uznają w całości.

OBNIŻKA CEŁ NA OWOCE.

W nr. 49 Dziennika Ustaw z r. 1937 ukazało się rozporządzenie ministra skarbu, które przewiduje stosowanie za pozwoleniem ministra **ceł zniżonych na następujące owoce** z mocą obowiązującą od 1 lipca br.: jabłka świeże luzem i we wszelkiego rodzaju opakowaniach o wadze jednostki opakunkowej powyżej 40 kg. z wyjątkiem jabłek opakowanych indywidualnie i w oddzielnych rzędach. Cło na jabłka w okresie od 1 do 31 lipca br. wynosić będzie 18 zł. od 100 kg. (gdy cło normalne wynosi 300 zł); winogrona świeże w opakowaniach powyżej 5 kg. w okresie od 15 do 31 lipca 1937 r. opłacać mogą cło zniżone 45 zł. od 100 kg. (cło normalne wynosi 200 zł, a cło konwencyjne 35 zł od 100 kg. w okresie od 15 lipca do 14 sierpnia); morele świeże w okresie od 1 do 31 lipca br. cło zniżone 50 zł od 100 kg. (cło normalne wynosi 200 zł); brzoskwinie świeże w okresie od 15 lipca do 15 września br. opłacać mogą cło zniżone 120 zł. od 100 kg. (cło normalne wynosi 300 zł); arbuzy świeże w okresie od 1 lipca do 31 sierpnia br. cło zniżone 10 zł. od 100 kg., a od 1 do 15 września br. cło zniżone 16 zł od 100 kg. (cło konwencyjne od 1 lipca do 31 sierpnia wynosi 15 zł).

Równocześnie **import soku winogronowego bez cukru** w okresie od 1 lipca 1937 r. do 30 czerwca 1938 r. korzystać może z cła zniżonego w kwocie 52 zł. od 100 kg., gdy cło normalne wynosi 400 zł.

Przy odprawie powyższych towarów na podstawie pozwoleń ministra skarbu importerzy są wolni od przedkładania pozwoleń przywozu.

Podania o wydanie pozwolenia przywozu na zastosowanie cła zniżonego winny być składane do ministerstwa skarbu przez ministerstwo przemysłu i handlu, jeżeli zaś chodzi o dodatkowe zastosowanie cła zniżonego do towaru odprawionego za cłem normalnym, to podanie do ministerstwa skarbu powinno być złożone dołączeniem kwitu celnego w urzędzie celnym, który dokonał odprawy.

Kronika.

Od wydawnictwa!

Z powodu urlopów personelu redakcyjnego ukaże się następny numer „Przeglądu Kupieckiego" z datą 1 sierpnia br.

PŁATNOŚĆ PODATKÓW W LIPCU.

W lipcu płatne są podatki następujące:

Do 25 lipca: a) zaliczka miesięczna na podatek przemysłowy od obrotu za 1937 r. w wysokości podatku przypadającego od obrotu osiągniętego w czerwcu przez wszystkie przedsiębiorstwa obowiązane do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych operacjach, lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia, a z innych przedsiębiorstw — przez przedsiębiorstwa handlowe w I i II kategorii oraz przemysłowe I—V kategorii, prowadzące prawidłowe księgi handlowe; b) zaliczka kwartalna w wysokości podatku, przypadającego od obrotu, osiągniętego w ubiegłym kwartale, przez pozostałych płatników (nie wymienionych wyżej w p. a), prowadzących prawidłowe księgi handlowe.

Ponadto płatne są w lipcu zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w tym miesiącu, oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności również w tym miesiącu.

W SPRAWIE WYWOZU DO BELGII.

Firmy zainteresowane w wywozie do Belgii, zechcą zgłosić do Izby Przemysłowo-Handlowej w Krakowie, ul. Długa 1 swe wnioski co do wysokości kontyngentu ilościowego oraz wartościowego artykułu, który będzie przedmiotem wywozu do Belgii. Istnieje bowiem możliwość uzyskania dodatkowego kontyngentu.

ORGANIZACJA RADY HANDLU ZAGRANICZNEGO.

Na czele tymczasowego prezydium Rady Handlu Zagranicznego stanęli pp.: Czesław Klarner, jako prezes Rady, oraz prezes p. Sobczyk i poseł A. Snopczyński, jako wice-prezesi Rady. Rada Handlu Zagranicznego podejmować będzie czynności przewidziane statutem w miarę przekazywania ich przez właściwe czynniki urzędowe i samorządowe.

W myśl statutu zadania Rady obejmują:

Uzgadnianie stanowiska i koordynowanie działalności samorządów i organizacyj gospodarczych w dziedzinie handlu zagranicznego, oraz ustalanie wspólnego poglądu tych czynników w zakresie programu polityki handlu zagranicznego i jego realizacji;

podejmowanie i wykonywanie zleconych przez władze państwowe i instytucje samorządowe czynności w zakresie handlu zagranicznego;

wydawanie opinii na wezwanie władz lub z własnej inicjatywy we wszystkich sprawach związanych z polityką, administracją lub organizacją handlu zagranicznego.

ZAMIAST DOPŁAT DO BILETÓW PASAŻERSKICH DOPŁATY DO PRZESYŁEK WAGONOWYCH.

Do przewoźnego, obliczonego według taryfy towarowej, zestawionego na liście przewozowym, władze kolejowe doliczały stałą opłatę od przesyłki wagonowej w kwocie 1.50 zł. Opłata ta nie była wymieniona w taryfie i była zaliczana przez władze kolejowe na Fundusz Pracy.

Z dn. 1. 8. br. Min. Komunikacji, kasując wszelkie okólniki o dopłatach na Fundusz Pracy, wprowadza stałą dopłatę do każdej przesyłki wagonowej w wysokości 2 zł. Jeżeli za jednym listem przewozowym przewozi się większą ilość wagonów, opłatę zł. 2 pobiera się od każdego wagonu osobno.

Od opłaty tej zostały wyłączone przesyłki węgla kamiennego i miału z węgla kamiennego, nadawane przez krajowe kopalnie do wywozu morzem za granice celne przez porty polskiego obszaru celnego.

Podwyżka dopłaty stałej w wysokości zł. 0.50 została wprowadzona, celem skompensowania ubytku wpływów z dopłat, pobieranych od biletów pasażerskich, opłata bowiem 10 groszy od każdych 10 zł. ceny biletu ulega skasowaniu z dniem 1 sierpnia 1937.

ZNIŻKA OPROCENTOWANIA WKŁADÓW W BANKACH.

Od dnia 1 lipca Związek Banków w Polsce obniżył stopę procentową od wkładów w bankach prywatnych o pół do 1 procent.

Odsetki od książeczek wkładkowych obniżono z 5 i pół na 4 i pół proc. Oprocentowanie rachunków bieżących płatnych na każde żądanie zmniejszono z 3 i trzy czwarte do 4 proc. na 3 i jedna czwarta i pół proc.

Wkłady związane z terminem wypowiedzenia do 6 miesięcy będą oprocentowane w wysokości 5 i pół zamiast 6 procent.

Postanowienie to zmierza do wywołania ruchu wolnej gotówki, do puszczenia jej w obrót, do zakładania nowych przedsiębiorstw lub rozszerzania istniejących, co powinno się przyczynić do przysporzenia dróg pracy, do powiększenia ogólnego dochodu społecznego, a w dalszej konsekwencji do wytworzenia nowych oszczędności.

OFICJALNA STATYSTYKA ROZWIĄZANYCH KARTELI W CIĄGU PIERWSZEGO PÓŁROCZA RB.

Ogłoszone zostały ciekawe dane o ilości rozwiązanych karteli w pierwszym półroczu r. b. W okresie od 1 stycznia do 30 czerwca r. b. uległy rozwiązaniu za szkodliwą działalność dla życia gospodarczego 22 porozumienia kartelowe. Ogólna ilość karteli zmniejszyła się w ten sposób do 123. W kołach gospodarczych zwracają uwagę na znamienny fakt, iż żaden z rozwiązanych syndykatów nie odwołał się do sądu kartelowego.

UPROSZCZENIE FORMALNOŚCI EKSPORTOWYCH.

Z polecenia ministerstwa przemysłu i handlu, Izba przemysłowo-handlowa w Warszawie przystąpiła do **prac nad uproszczeniem i ujednoliceniem formalności, związanych z wywozem artykułów reglamentowanych.** Celem akcji zleconej przez ministerstwo jest, by eksporterzy danego artykułu mogli możliwie w jednej instytucji zaopatrywać się **we wszystkie dokumenty,** związane z wywozem danego artykułu na dany rynek.

Izba, działając w imieniu Związku Izb, zorganizowała dla wykonania powyższych prac szereg konferencyj, na których Związki branżowe i eksporterzy zaznajamiali przedstawicieli urzędów i samorządu **z trudnościami obecnie napotykanymi przy wykonywaniu formalności wywozowych** i przedstawili projekty uproszczenia techniki eksportowej.

Niedawno temu Izba odbyła 7 konferencyj z przedstawicielami następujących branż: rolnej, przemysłu rolnego, włókienniczej, górniczo hutniczej i metalowo przetwórczej, drzewnej, chemicznej, papierniczej itd.

W konfrencjach tych brali udział delegaci ministerstwa przemysłu i handlu, skarbu, rolnictwa i reform rolnych, państwowego instytutu eksportowego i rozrachunkowego, oraz izb przemysłowo-handlowych.

Izba zebrała obfity materiał, który po opracowaniu został przedłużony odpowiednim czynnikom z konkretnymi wnioskami co do sposobu załatwienia.

Na uwagę zasługuje fakt, że większość wniosków o uproszczenie formalności dotyczy reglementacji dewizowej.

ZEZWOLENIA DEWIZOWE W PASIE GRANICZNYM.

Komisja dewizowa zezwoliła aż do odwołania na przyjmowanie przez osoby, zamieszkałe w pasie granicznym, t. j. w obrębie 30 km. od granicy, zapłaty od cudzoziemców za sprzedane im towary w zagranicznych środkach płatniczych, jednak najwyżej do równowarto'ci 50 zł. w każdym poszczególnym wypadku. Reszta może być wydana w złotych lub w tej walucie, w której nastąpiła zapłata. Przy przeliczaniu obowiązuje kurs urzędowy.

Powyższego zezwolenia udzielono pod warunkiem, że zainkasowane obce pieniądze zostaną w możliwie najkrótszym czasie odprzedane bankowi dewizowemu lub agentowi dewizowemu. Dowody odprzedaży obcych pieniędzy bankowi dewizowemu lub agentowi dewizowemu należy przechowywać dla celów kontroli dewizowej.

Przy sposobności przypomina się, że również zainkasowane tyt. zapłaty za inne świadczenie zagraniczne środki płatnicze odprzedane być mogą tylko instytucjom, uprawnionym do ich kupna. Przyjmowanie obcych środków płatniczych ponad powyższe normy wymaga zezwolenia komisji dewizowej na zasadzie podania, zaświadczonego przez właściwe władze administracyjne lub samorządowe, które stwierdzą potrzebę udzielenia takiego zezwolenia ze względu na stosunki miejscowe oraz warunki petenta.

Z wydawnictw.

NOWY NUMER „POLITYKI GOSPODARCZEJ".

Wyszedł z druku numer 42 dwutygodnika „Polityka Gospodarcza". Numer ten zawiera artykuł wstępny p.t. „Blum i frank", następnie idą w nim artykuły: b. Premiera prof. Leona Kozłowskiego o polityce zbożowej, artykuł prof. Ferdynanda Zweiga p.t. „Nowa polityka koniunkturalna", artykuł posła Brunona Sikorskiego, przeprowadzającego tezę, że odbudowa rynku pieniężnego jest warunkiem trwałego ożywienia, wreszcie artykuł prezesa Jana Steckiego w sprawie ustawodawstwa oddłużeniowego dla rolnictwa. W dziale notatek znajdujemy obszerne omówienie stanowiska, jakie zajął Instytut Gospodarstwa Społecznego w sprawach związanych z polityką Min. Poniatowskiego, przy czym dwutygodnik, omawiając obok tego stosunek społeczeństwa do założeń gospodarczych min. Matuszewskiego, przeprowadza porównanie, dotyczące politycznej pozycji Matuszewskiego i Poniatowskiego w społeczeństwie. Dalej idzie artykuł na marginesie mowy Churchilla p. t. „Kryteria myślenia angielskiego", oraz artykuł na marginesie książki Marii Dąbrowskiej p.t. „Kryteria myślenia polskiego". Wreszcie znajdujemy notatki p.t. „Gospodarcza oś Berlin—Rzym", „Ożywienie bez dobrej polityki jest kruche", „Kto broni autarkii?" oraz głosy prasy niemieckiej o „demonicznych" przesądach liberalizmu.

i za styczeń 1935 — 280 zł. Właścicielka realności upominała Marię P. 24-go stycznia 1935 o zapłatę i P. zapłaciła 31-go stycznia 1935 tylko 280 zł., oświadczając wyraźnie, że płaci ratę styczniową.

Mimo to, właścicielka realności wystąpiła z pozwem o eksmisję, twierdząc, że zapłacone przez Marię P. 280 zł. zalicza, jako część raty grudniowej, że zatym Maria P. zalega z częścią należności z grudnia w kwocie 170 zł. i z całą ratą styczniową.

Sąd Najwyższy wyrokiem z 4 maja 1936 C. III. 781/36, zatwierdził wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu, który dozwolił eksmisji z następującą motywacją: ustawa o ochronie lokatorów, mówi, że jest przyczyną eksmisyjną, „jeżeli lokator mimo upomnienia, zalega z zapłatą conajmniej 2-ch następujących po sobie rat komornego". Gdyby lokator miał prawo oznaczać, którą ratę komornego płaci, to mógłby płacąc naprzykład komorne miesięczne płacić je tylko co drugi miesiąc, zaznaczając, że płaci nie zaległą, lecz bieżącą ratę, a wynajmujący nie mógłby żądać eksmisji, choćby to trwało lata i lokator mógłby zalegać z zapłatą kilkunastu lub więcej rat, gdyż nie byłyby to następujące po sobie raty. Wobec tego właścicielka miała prawo zaliczyć wpłatę na zaspokojenie części raty grudniowej, a pozwana zalegała zatym, mimo wpłaty w dniu 31 stycznia 280 zł. z zapłatą dwóch następujących po sobie rat. (Zb. Urz. C. III. 781/36).

Przepisy dewizowe

dla wyjeżdżających do Bułgarii, Jugosławii, Węgier, Rumunii i Italii.

Komisja Dewizowa upoważnia generalnie — aż do odwołania: a) Bank Polski Kasa Opieki w Warszawie do sprzedaży i udzielenia zezwoleń na wywóz osobom, mającym miejsce zamieszkania w kraju i legitymujących się paszportami zagranicznymi, ważnymi na wyjazd do Bułgarii, Jugosławii lub Węgier, środków płatniczych w postaci akredytywy ich czeku turystycznego, wystawionego przez bank P. K. O. i płatnego w kraju, do którego następuje wyjazd, z należności Polskiego Instytutu Rozrachunkowego, dla każdej wyjeżdżającej osoby i na tygodnie zadeklarowanego we wniosku pobytu według norm następujących: przy wyjeździe do Bułgarii — w lewach do równowartości zł. 500, przy wyjazdach indywidualnych, zaś do równowartości złotych 300 przy wyjazdach na podstawie paszportów zbiorowych;

Do Jugosławii — w dinarach do równowartości zł. 750 przy wyjazdach na podstawie paszportów zbiorowych;

Do Węgier — w Pengô do równowartości zł. 750 przy wyjazdach indywidualnych, zaś do równowartości zł. 500 przy wyjazdach na podstawie paszportów zbiorowych.

Przy wyjazdach do powyższych krajów na okres krótszy niż 4 tygodnie może być sprzedana tylko kwota odpowiednio niższa, obliczona w stosunku do wyżej podanych norm.

b) Banki dewizowe — do sprzedaży osobom, mającym miejsce zamieszkania w kraju i legitymującym się paszportami zagranicznymi, ważnymi na wyjazd do Rumunii i udzielania zezwoleń na wywóz czeków Polskiego Instytutu Rozrachunkowego, płatnych z należności tego Instytutu w Rumunii, do równowartości zł. 200 przy wyjazdach indywidualnych, do równowartości zaś złotych 150 przy wyjazdach na podstawie paszportów zbiorowych, na każdą wyjeżdżającą osobę i na każdy tydzień zadeklarowanego we wniosku pobytu w Rumunii.

Okres czasu, na który oddział Banku Polskiego i banki dewizowe mogą sprzedawać — w myśl przepisów, zawartych wyżej pod a) i b) — akredytywy i czeki, został ustalony w okólniku komisji dewizowej nr. 27, ustęp 3 p. 2.

Banki dewizowe — do sprzedaży osobom, mającym miejsce zamieszkania w kraju i legitymującym się paszportami zagranicznymi, ważnymi na wyjazd do Italii (jak również posiadłości i kolonii italskich), i udzielania zezwoleń na wywóz „bonów turystycznych" (bądź „bonów hotelowych") z należności Polskiego Instytutu Rozrachunkowego w Italii.

Banki dewizowe będą dokonywać sprzedaży bonów turystycznych w równowartości sumy zł. 100 do zł. 500 (przy wyjazdach grupowych — od zł. 75 do zł. 250) na osobę na każdy zadeklarowany we wniosku tydzień pobytu w Italii, w ramach ważności paszportu. Za zezwoleniem PIR'u powyższa suma maksymalna będzie mogła być podwyższona, suma minimalna zaś — zredukowana: dla osób udających się do Italii ze względów zdrowotnych suma maksymalna może być podwyższona o 50 proc., natomiast dla studentów i duchownych, którzy udają się do Italii na studia lub ze względów religijnych, suma minimalna może być zredukowana o 50 proc. Dla dzieci w wieku poniżej 4-ch lat nie ma obowiązku nabycia wymienionych bonów. Dla dzieci w wieku od 4 do 14 lat należy nabyć bony w wysokości 50 proc. powyższych sum.

Ograniczenia ustępu 3 p. 2 okólnika nr. 27 z dn. 14. 6. 1937 r. nie mają zastosowania do podróżnych, udających się do Italii, względnie tam przebywających.

Banki dewizowe są upoważnione na podstawie wniosków indywidualnych oraz załączonych do nich poświadczeń konsulatów polskich w Italii o przedłużeniu terminu ważności paszportu na pobyt w Italii — sprzedawać i wysyłać dodatkową ilość bonów turystycznych (imiennych i zaopatrzonych numerem paszportu odbiorcy) na koszty utrzymania w ramach po-

wyższych sum i w granicach okresu ważności paszportu. Wysyłka bonów do Italii może mieć miejsce tylko na ręce jednego z banków w Italii, który przy wręczeniu ich odbiorcy odnotuje je w paszportach.

Wnioski o zezwolenie na wysyłkę bonów turystycznych na pokrycie nie przewidzianych kosztów, spowodowanych chorobą, wypadkiem itp., decydować będzie Polski Instytut Rozrachunkowy, jeżeli suma, na jaką wniosek opiewa, nie przekracza — łącznie z otrzymanymi już na dany miesiąc bonami turystycznymi — powyższych norm maksymalnych o więcej niż 50 proc. w przeciwnym razie wnioski winny być kierowane do Komisji Dewizowej. We wszystkich takich przypadkach winno być do wniosku załączone poświadczenie konsulatu R. P., stwierdzające konieczność przekazu.

Przy przyjmowaniu wniosków o sprzedaż i wysyłkę dodatkowej ilości bonów turystycznych, banki dewizowe obowiązane są każdorazowo odebrać od wnioskodawcy pisemną deklarację, o której mowa w okólniku Komisji Dewizowej nr. 4 z dn. 17 grudnia 1936 r., punkt 3 c.

2) Ponadto każda z wyjeżdżających osób, korzystająca z zezwoleń na podstawie punktu 1, może wywieźć bez specjalnego zezwolenia i bez względu na wysokość akredytywy (czeku), krajowe lub dowolne zagraniczne środki płatnicze do równowartości kwoty zł. 50 w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego.

2.

Osoby, którym przyznano prawo wywozu środków płatniczych do powyższych krajów na podstawie upoważnienia zawartego w rozdziale 1, nie mogą — poza oznaczoną wyżej kwotą zł. 50 (rozdział 1 p. 2) — korzystać z uprawnień zawartych w par. 12 (1) rozporządzenia ministra skarbu z dn. 24. 7. 1936 r., ani z prawa nabycia zagranicznych środków płatniczych do wysokości równowartości kwoty zł. 200 na jeden paszport.

3.

Prawo wywozu kwoty zł. 50 w dowolnych środkach płatniczych na podstawie przepisów niniejszego okólnika i innych przepisów, zawierających analogiczne uprawnienia, przysługuje wyjeżdżającemu tylko jednorazowo przy danym wyjeździe za granicę bez względu na to, czy posiada akredytywy lub czeki na jeden lub więcej krajów.

4.

Na sprzedane w ramach przepisów rozdziału 1-go akredytywy, czeki turystyczne i bony hotelowe, winny banki — w myśl ogólnych zasad ustępu 2-go okólnika Komisji Dewizowej nr. 27 z dn. 14. 6. 1937 r. wydać podróżnym „zaświadczenie o wywozie środków płatniczych i walorów" z tym jednak odchyleniem, że umieszczona — stosownie do rozdziału 2-go p. 3 okólnika nr. 27 — adnotacja w paszporcie o wydaniu „zaświadczenia" winna być uzupełniona przez wpisanie do paszportu podróżnego sprzedanych mu środków płatniczych, a mianowicie ich daty sprzedaży, rodzaju, numerów, kwot i okresu ważności, zależnie od szczegółowych instrukcyj Polskiego Instytutu Rozrachunkowego, opartych na odnośnych umowach turystycznych.

Okólnik nr. 45 z dn. 14 czerwca 1937 r. przestaje obowiązywać.

Obostrzenie kontroli listów zagranicznych

W przesyłkach pocztowych szmuglowano diamenty.

Władze pocztowe wpadły na trop nadużyć, polegających na szmuglowaniu drogocennych kamieni w przesyłkach listowych poleconych i zwykłych, nadchodzących do Polski z za granicy. W czasie sortowania listów zagranicznych uwagę urzędników zwróciło kilka przesyłek o cięższej wadze. Przeprowadzono rewizję celną, która ujawniła djamenty, kamienie szlachetne szlifowane i inne drobne, lecz wysoko cenne towary. Dla zapobieżenia temu w przyszłości dyrekcje pocztowe wydały zarządzenie by poddawano dokładnemu badaniu zagraniczne przesyłki listowe, które ze względu na swoją objętość, lub zewnętrzny wygląd wzbudzają podejrzenie, że mogą zawierać przedmioty podlegające należnościom celnym.

Wydawca za Krak. Słow. Kupców: Samuel Schechter. Redaktor odpow. N. Józef Haller
Drukarnia Józefa Fischera, Kraków Grodzka 62. — Telefon 104-12.